

Äldste Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas kворum

Ett baner för hednafolken

Om vi undervisar genom Anden och du lyssnar genom Anden kommer några av oss att röra vid dina omständigheter.

Jag har berörts så djupt av varje psalm som sjungits och varje ord som talats att jag hoppas att jag kan tala överhuvudtaget.

Innan president Brigham Young lämnade Nauvoo vintern 1846 hade han en dröm där han såg en ängel som stod på en konformad kulle någonstans västerut och pekade på en dal nedanför. När han kom in i Saltsjödalen omkring 18 månader senare såg han kullen alldeles ovanför den plats där vi nu har samlats, samma kulle som han såg i sin syn.

Som vi ofta hört från den här talarstolen ledde broder Brigham en handfull ledare till kullens topp och tillkännagav att den var Ensign Peak (Banerberget), ett namn fyllt av religiös innebörd för dessa nutida israeliter. 2 500 år tidigare förklarade profeten Jesaja att i de sista dagarna skall det ske "att det berg där HERRENS hus är skall stå fast grundat och vara högst bland bergen" och där "skall [han] resa ett baner för hednafolken".¹

Bröderna, som betraktade detta historiska ögonblick som att profetian delvis uppfylldes, ville höja något slags baner som kunde förverkliga tanken "ett baner för hednafolken".

Äldste Heber C. Kimball tog fram en gul näsduk. Broder Brigham knöt den om en promenadkäpp som äldste Willard Richards hade med sig och satte sedan ner den provisoriska flaggan samtidigt som han förklarade att Saltsjödalen och de omgivande bergen var den utlovade plats som Herrens ord skulle gå ut ifrån i de sista dagarna.

Bröder och systrar, den här generalkonferensen och andra års- och halvårsversioner av den varje år är en fortsättning på detta tidiga tillkännagivande för världen. Jag vittnar om att det vi varit med om de senaste två dagarna är ännu ett bevis på att, som det står i psalmen: "Sions baner nu vecklas ut"² — och den dubbla betydelsen av det engelska ordet för baner, *standard* är säkerligen avsiktlig. Det är ingen slump att den engelska utgåvan av budskapen från generalkonferensen publiceras i en tidning med det enkla namnet *Ensign*, som betyder baneret.

När nu vår konferens närmar sig slutet ber jag er att ni under kommande dagar inte bara tänker på budskapen ni hört utan också på det säregna fenomenet att själva

generalkonferensen är — vad vi som sista dagars heliga tror att sådana konferenser är och det som vi inbjuder världen att höra och uppmärksamma om dem. Vi vittnar för varje nation, släkte, tungomål och folk Gud inte bara lever utan att han också talar, att råden för vår tid och våra dagar som ni har hört är, under den Helige Andens ledning, "Herrens vilja ... Herrens ord ... Herrens röst och Guds kraft till frälsning".³

Kanske vet ni redan (annars bör ni veta) att med enstaka undantag har ingen man eller kvinna som talar här blivit tilldelad ett ämne. Var och en fastar och ber, studerar och söker, ändrar och skriver om igen tills han eller hon är säker på att deras ämne är det ämne som Herren vill att de ska presentera under den här konferensen, oavsett egna önskemål eller vad de själva skulle föredra. Varje man och kvinna som ni hört under generalkonferensens tio timmar har försökt följa den maningen. Alla har gråtit, oroat sig och uppriktigt sökt Herrens vägledning i sina tankar och uttryckssätt. Och precis som Brigham Young såg en ängel stå över den här platsen, så ser jag dessa änglar stå på den. Mina bröder och systrar bland kyrkans generalämbetsmän kanske inte tycker om den beskrivningen, men det är så jag ser dem — jordiska budbärare som framför änglars budskap, män och kvinnor med samma svårigheter på fysiska och ekonomiska plan och inom familjen som ni och jag har, men som med tro har helgat sitt liv till de kall som har kommit till dem och till plikten att predika Guds ord, inte sina egna.

Tänk på den variation av budskap ni hör — vilket är ett ännu större under eftersom det inte sker någon samordning, förutom genom himlens vägledning. Men varför skulle de inte

variera? De flesta av våra församlade, här eller på andra platser, består av medlemmar i kyrkan. Med nya underbara sätt att kommunicera är emellertid en allt större publik under våra konferenser inte medlemmar i kyrkan — än. Därför måste vi tala till dem som känner oss mycket väl och till dem som inte känner oss alls. Om vi bara tänker på dem som är medlemmar måste vi tala till barn, ungdomar och unga vuxna, medelålders och äldre. Vi måste tala till familjer och föräldrar och barn som bor hemma precis som vi måste tala till dem som inte är gifta, som inte har några barn och kanske är långt hemifrån. Under en generalkonferens betonar vi alltid de eviga sanningarna tro, hopp, kärlek⁴ samt Kristus som korsfäst,⁵ samtidigt som vi talar rättframt om specifika och aktuella moralfrågor. Vi befalls i skrifterna att ”inte [tala] om något annat än omvändelse till detta släktled”⁶ medan

vi samtidigt ska predika ”glädjens budskap för de ödmjuka ... [och] förbinda dem som har ett förkrossat hjärta”. Vilken utformning dessa konferensbudskap än har ropar de ”frihet för de fångna”⁷ och predikar ”evangeliet om Kristi outgrundliga rikedom”.⁸ Med den stora variation av predikningar som ges kan man anta att det finns något för var och en. I det avseendet tror jag president Harold B. Lee uttryckte det bäst när han för många år sedan sade att evangeliet är till för att ”ge tröst till de plågade och plåga de [bekväma]”.⁹

Vi vill alltid att vår undervisning på generalkonferenserna ska vara lika generös och ske med lika öppna armar som när Kristus undervisade, samtidigt som vi minns den tillrättvisning som alltid var en del av hans budskap. I den mest berömda predikan som någonsin givits började Jesus med att betona underbara

välsignelser som var och en av oss vill göra anspråk på — välsignelser som lovas till de fattiga i anden, de renhjärtade, de som skapar frid och de ödmjuka.¹⁰ Hur uppbyggande är inte dessa saligprisningar och hur tröstande är de inte för själen. De är sanna. Men i samma predikan fortsatte Frälsaren och visade hur vägen för fridstiftaren och den renhjärtade måste bli allt rakare. ”Ni har hört att det är sagt till fäderna: Du skall inte mörda”, sade Frälsaren. ”Jag säger er: Den som är vred på sin broder är skyldig inför domstolen.”¹¹

Och likaså:

”Ni har hört att det är sagt: Du skall inte begå äktenskapsbrott.

Jag säger er: Var och en som med begär ser på en kvinna har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta.”¹²

Det är tydligt att efterhand som lärjungeskapets stig går uppför, blir stigen mer och mer krävande tills vi kommer till höjdpunkten i predikan där de matta knäna prövas och som äldste Christofferson just talade om: ”Var alltså fullkomliga, såsom er Fader i himlen är fullkomlig.”¹³ Det som var lätt på lojalitetens lågland blir ytterst slitsamt och krävande när vi kommer till det sanna lärjungeskapets bergstopp. Den som tror att Jesus lärde ut en ansvarslös teologi läste inte det finstilla i kontraktet! Nej, när det gäller lärjungeskap är kyrkan ingen snabbmatskedja. Vi kan inte alltid få allt ”på vårt sätt”. En dag kommer *varje* knä att böjas och *varje* tunga bekänna att Jesus är Kristus och att frälsning bara kan komma på *hans* sätt.¹⁴

Vi vill fullfölja vårt uppdrag att tala både hårda och tröstande ord på generalkonferensen, men när vi talar om svåra ämnen kan ni vara säkra på att vi förstår att inte alla tittar på

pornografi, undandrar sig äktenskap eller har otillåtna sexuella relationer. Vi vet att alla inte bryter mot sabbatsdagen eller bär falskt vittnesbörd eller misshandlar en maka. Vi vet att de flesta av er som lyssnar *inte* är skyldiga till sådant, men vi har ett allvarligt uppdrag att utfärda varningar till dem som är det — var de än må vara i världen. Så om ni försöker göra ert bästa — om ni till exempel försöker hålla hemafton trots det kaos som ibland råder i ett hus fullt av små barn — beröm då er själva när vi kommer till det ämnet och lyssna i stället på ett annat tal där vi tar upp ett ämne som ni kanske brister i. Om vi undervisar genom Anden och du lyssnar genom Anden kommer några av oss att röra vid dina omständigheter och sända ett personligt profetiskt budskap direkt till dig.

Bröder och systrar, under generalkonferenserna ger vi vårt vittnesbörd tillsammans med andra vittnesbörd som kommer, ty på ett eller annat sätt *gör* Gud sin röst hörd. ”Jag sände ut

Bukarest, Rumänien

er att vittna för och varna folket”, har Frälsaren sagt till sina profeter.¹⁵

”[Och] efter ert vittnesbörd kommer jordbävningars vittnesbörd ... tordönens vittnesbörd ... blixtrars röst och stormars röst och havets vågors röst när de häver sig över sina bräddar ...

Och änglar skall ... ropa med hög röst medan de blåser i Guds basun.”¹⁶

De jordiska änglar som kommer till den här talarstolen har på sitt eget sätt ”blåst i Guds basun”. Varje predikan är alltid, definitionsmässigt, både ett vittnesbörd i kärlek och en varning, på samma sätt som naturen själv ska vittna och varna i dessa sista dagar.

Om en stund kommer president Thomas S. Monson att ställa sig här i talarstolen och avsluta konferensen. Låt mig säga något om denne älskade man, senioraposteln och profeten för den tid vi nu lever i. Med tanke på de ansvar jag har talat om och alla andra ni hört om under konferensen, är det tydligt att profeterna inte har ett lätt liv, och president Monsons liv är inte lätt. Han nämnde det i går kväll under prästadsömsessionen. Han kallades till apostlaskapet när han var 36 år, när hans barn var 12, 9 och 4 år gamla. Syster Monson och dessa barn har gett sin make och far till kyrkan och dess plikter i över 50 år nu. De har uthärdat sjukdomar och krav, sådana stötar och törnar som alla får här på jorden, och en del av dem har de fortfarande framför sig. Men president Monson förblir oemotståndligt positiv. Inget

slår ner hans glada humör. Han har en fantastisk tro och ovanlig uthållighet.

President Monson, låt mig tala för de församlade här och överallt, vi älskar dig och hedrar dig. Din hängivenhet är ett föredöme för oss allesamman. Vi tackar dig för ditt ledarskap. Fjorton andra som innehar det apostoliska ämbetet, plus andra på förhöjningen, de som sitter i församlingen framför oss och tusentals som samlats världen över älskar dig, stöder dig och står skuldra vid skuldra med dig i detta verk. Vi vill lätta din börda på alla sätt. Du är en av dessa änglalika budbärare som kallades före världens grundläggning att höja Jesu Kristi evangeliums baner inför hela världen. Du gör det så ståtligt. Om det evangelium som förkunnas, den frälsning det ger och han som ger den, vittnar jag i Herren Jesu Kristi stora och underbara namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jes 2:2; 11:12.
2. ”Se, dagen gryr och mörkret flyr”, *Psalmer*, nr. 1.
3. L&F 68:4.
4. Se 1 Kor 13:13.
5. Se 1 Kor 1:23.
6. L&F 6:9; 11:9.
7. Jes 61:1.
8. Ef 3:8.
9. Se Harold B. Lee, ”The Message”, *New Era*, jan. 1971, s. 6.
10. Se Matt 5:3–12.
11. Matt 5:21–22; se också 3 Nephi 12:22.
12. Matt 5:27–28.
13. Matt 5:48.
14. Se Rom 14:11; Mosiah 27:31.
15. L&F 88:81.
16. L&F 88:89–90, 92.

